

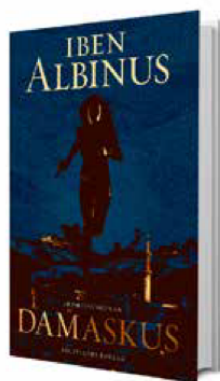
Forfatterens fem favoritter

IBEN ALBINUS

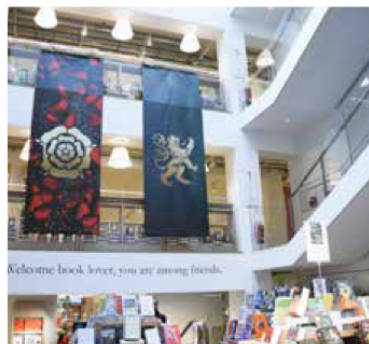
Iben Albinus fotografert ved badeanstalten Helgoland på Amager, der spiller en vigtig rolle i hendes roman.

Manuskriptforfatter Iben Albinus er aktuell med sin debutroman, *Damaskus*, der er en spændingsroman om to studieveninder, danske Sigrid og syriske Reem, der genføres i Syrien under det arabiske forår. Desværre splittes de af konflikten, da Sigrid tager et job for den danske efterretnings-tjeneste, og Reem vælger at stå på regimets side. Liebhaverboligen har talt med Iben om hendes for-kærlighed for storbyrejser, uden-landske boghandlere og fortæl-linger, der udforsker menneskets skyggesider.

Boghandlen, der er mit gadekær

Det første, jeg leder efter, når jeg besøger storbyer i udlandet, er en boghandel. Når jeg finder en boghandel i en fremmed by, føler jeg mig straks hjemme. Jeg kan bruge timevis på at kigge på og udvælge bøger. Det bedste er, når butikken også har en café, så kan jeg tilbringe timer sådan et sted omgivet af verdenslitteraturen og nye, spændende fagbøger. Jeg har altid rejst en del alene på grund af mit arbejde, og kan godt lide det. Ligesom den famøse sømand, der har en pige i hver havn, har jeg en favorit boghandel i enhver storby. I London er det Foyles, et veritabelt bogpalads, der daterer tilbage til 1903, der er mit gadekær. I Rom er Feltrinelli mit faste vandhul, og i Paris kan jeg hænge ud i timevis i Shakespeare and Company.

Number Sixteen, Firmedale Hotels, 16 Sumner Place, South Kensington

Hotellet, jeg altid vender tilbage til

Jeg har en svaghed for luksushoteller. Et hotelværelse er for mig et særligt rum, hvor jeg kan frigøre mig fra omverdenens krav for en stund. I de år, jeg var filmjournalist, blev jeg ofte inviteret for aviser og magasiner til Paris og London for at lave interviews med filmskabere og skuespillere. I London blev mit yndlingshotel Number Sixteen, et lille sted i South Kensington, der er originalt indrettet af dets designer-ejer Kit Kemp. De korte ture til London, hvor jeg overnattede for mig selv i et af de smukke værelser, var uvurderlige for mig, da mine drenge var små. Efter en nat kunne jeg rejse hjem til min familie fuldt opladet. Jeg besøger også ofte hoteller, der har en særlig historie eller er med i film, ligesom andre mennesker går på museum. I Libanon besøgte jeg for nylig det legendariske Palmyra Hotel i Balbeek, der er fra 1874 og har huset De Gaulle, Kaiser Vilhelm og Albert Einstein. Det var et magisk sted.

Kogebøgerne, der gør mig glad

Jeg har en stor appetit på kultur. Jeg læser og ser flere romaner og fagbøger, film og TV-serier hver måned, for at dygtiggøre mig som forfatter og manuskriptforfatter. Selv når jeg læser eller ser fiktion, sidder jeg i tanker og piller det fra hinanden for at se, hvordan det er skruet sammen - som en urmager, der skiller et ur for at se mekanikken. Det er selvfølgelig skønt at få løn for, men det betyder også, at jeg ikke helt holder fri med det. Skal jeg virkelig slappe af,

henter jeg kogebøgerne. Jeg er ikke så god til at lave mad, men jeg nyder det og slapper af med det. Min favorit-kogebogs-forfatter er den israelsk-britiske restauratør Yotam Ottolenghi. Noget af det bedste jeg ved er, når min mand og jeg er sammen med vores børn, gode venner og deres børn, og vi står en dag i køkkenet og hører musik, snakker og laver mad fra Ottolenghis opskrifter på guddommelige middelhavs-inspirerede retter.

En rejse, jeg aldrig glemmer

Et af mit livs største oplevelser var min rejse til Damaskus. Jeg fik idéen til min roman, der foregår i den syriske hovedstad, i 2014, men først i efteråret 2019 var det sikkert at tage dertil. Et dansk rejsebureau solgte en tur til Syrien. Jeg allierede mig med en sikkerhedsrådgiver, en diplomat og en Syrienskorrespondent, der alle sagde god for sikkerheden på ruten. Min mand rejste med, og det blev en uforglemmelig rejse. Jeg er fascineret af storbyens smeltedigel, men intet overgår Damaskus. Byen er mere end 7000 år gammel, og takket være landets vilde kulturhistorie, kulinariske traditioner og smukke arkitektur føltes den som en krydsning mellem Italien og 1001 nats eventyr. Dertil kommer landets brutale nyere historie, der selvfølgelig påvirkede os voldsomt. Det var bevægende og overraskende, hvor imødekomende damascenerne var. Folk smilede og vinkede, og kom hen til os på gaden og takkede os for at være kommet. De så os som fredsbeduere.

En TV-serie, der tog mig med på eventyr

For nylig fik jeg øjnene op for en af verdens bedste TV-serier. *Le Bureau des Légendes*, på dansk Falsk identitet, er en ny fransk spionserie, som er eminent velskrevet og velspillet. Den handler om en spion med kodenavnet Malotru, der vender hjem efter seks år undercover i Damaskus. Han skal finde sig selv igen, men er håbløst forelsket i en indflydelsesrig syrisk kvinde, som kun kender hans cover. Han genaktiverer sin hemmelige identitet, og det kommer der store problemer ud af. *Le Bureau* er baseret på samtaler med virkelige efterretningsfolk og lader seeren følge med sine hovedpersoner undercover på farlige eventyr i Mellemøsten, Asien og Rusland. I mit arbejde med Damaskus har jeg skelet til thrillers som *Homeland*, *Jeg er Pilgrim* og *John Le Carré*. Men mest inspirerende er *Éric Rochants* realistiske *Le Bureau*, fordi serien i bund og grund skildrer en arbejdsplads, hvor nogle kolleger imod alle odds forsøger at passe på sig selv og hinanden, selv om de sætter livet på spil på jobbet. **Falsk identitet kan ses på www.dr.dk**

